

POSTANOWIENIE SĄDU DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ
(trzecia izba)
z dnia 30 października 2008 r.

Sprawy F-48/08 i F-48/08 AJ

Antonio Ortega Serrano
przeciwko
Komisji Wspólnot Europejskich

Służba publiczna — Oczywista niedopuszczalność — Niemożność reprezentowania strony skarżącej przez adwokata, który nie jest osobą trzecią — Pomoc w zakresie kosztów postępowania — Wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta

Pełny tekst w języku postępowania (hiszpańskim) . . . . . II-A-1 - 1835

Przedmiot: Skarga wniesiona na podstawie art. 236 WE i 152 EWEA oraz wniosek złożony na podstawie art. 95 regulaminu postępowania przed Sądem, w których A. Ortega Serrano żąda przede wszystkim stwierdzenia nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu EPSO/AD/26/05 z dnia 10 maja 2007 r. odmawiającej wpisania go na listę rezerwy kadrowej sporządzonej po przeprowadzeniu tego konkursu, a ponadto żąda przyznania pomocy w zakresie kosztów postępowania.

Orzeczenie: Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna. Wniosek pomocniczy skarżącego o to, by miał możliwość uzupełnienia skargi, zostaje odrzucony. Skarżący zostaje obciążony kosztami postępowania. Umarza się postępowanie w przedmiocie wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożonego przez Europejskiego Inspektora Ochrony Danych na poparcie żądań skarżącego w postępowaniu głównym. Europejski Inspektor Ochrony Danych pokrywa własne koszty postępowania związane z wystąpieniem z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta. Wniosek o pomoc w zakresie kosztów postępowania w sprawie F-48/08 AJ Ortega Serrano przeciwko Komisji zostaje odrzucony.

Streszczenie

1. Postępowanie — Dopuszczalność skargi — Podniesienie zarzutu niedopuszczalności — Swoboda sądu w zakresie wydania postanowienia na podstawie art. 76 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej (regulamin postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej, art. 76, 78)

2. Postępowanie — Skarga wszczynająca postępowanie — Wymogi formalne — Skarga wniesiona bez pośrednictwa adwokata (statut Trybunału Sprawiedliwości, art. 19 akapit trzeci; regulamin postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej, art. 34 § 1)

1. Nawet w obliczu zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez stronę pozwaną, na podstawie art. 78 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej, w odrębnym piśmie oraz w obliczu przedstawionych przez stronę skarżącą w przedmiocie tego zarzutu uwag, Sąd zachowuje swobodę, jeśli niedopuszczalność skargi wydaje mu się oczywista, w zakresie wydania postanowienia na podstawie art. 76 tego regulaminu.

(zob. pkt 23)

Odesłanie:

Sąd do spraw Służby Publicznej: sprawa F-105/07 R bis przeciwko Komisji,
6 marca 2008 r., Zb.Orz.SP s. I-A-1-79, II-A-1-401

2. Z art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości, a w szczególności z użycia pojęcia „reprezentowane”, wynika, że aby wnieść skargę do Sądu do spraw Służby Publicznej, „strona” w rozumieniu tego artykułu musi skorzystać z usług osoby trzeciej, uprawnionej do występowania przed sądem państwa członkowskiego lub państwa, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Ponieważ w statucie Trybunału Sprawiedliwości ani w regulaminie postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej nie zostało przewidziane żadne odstępstwo od tego obowiązku, złożenie skargi podpisanej przez samego skarżącego, mimo że jest on adwokatem uprawnionym do występowania przed sądem krajowym, nie wystarczy do celów wniesienia skargi. Wymóg ten odpowiada koncepcji roli adwokata, zgodnie z którą postrzegany on jest jako współpracownik wymiaru sprawiedliwości, którego zadanie polega na zapewnianiu, przy zachowaniu całkowitej niezależności i w nadrzędnym interesie wymiaru sprawiedliwości, obsługi prawnej, której potrzebuje klient. Koncepcja ta jest zgodna z tradycjami prawnymi wspólnymi państwom członkowskim i widoczna jest również we wspólnotowym porządku prawnym,

co wyraźnie wynika z art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości. Tymczasem adwokat, który jest jednocześnie reprezentowaną przez siebie stroną, naraża się, z uwagi na swój osobisty związek z daną sprawą, na niemożność wypełnienia tej istotnej roli obsługi prawnej w najwłaściwszy sposób.

Obowiązek korzystania z usług osoby trzeciej celem zapewnienia reprezentacji przed sądami wspólnotowymi nie pozbawia strony środków obrony i nie narusza tym samym prawa do obrony. Ponadto wspomniany obowiązek zapewnia stronom równe szanse odnośnie do obrony, niezależnie od ich kwalifikacji zawodowych, i w związku z tym nie narusza zasady równości.

(zob. pkt 31–36)

Odesłanie:

Trybunał: sprawa C-174/96 P Lopes przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, 5 grudnia 1996 r., Rec. s. I-6401, pkt 8, 10–12

Sąd Pierwszej Instancji: sprawa T-79/99 Euro-Lex przeciwko OHIM (EU-LEX), 8 grudnia 1999 r., Rec. s. II-3555, pkt 28; sprawa T-184/04 Sulvida przeciwko Komisji, 13 stycznia 2005 r., Zb.Orz. s. II-85, pkt 8, 9